

Célunk közös: szeretetben szolgálni

NyEMRLSz Tanácskozása Oberwart/Felsőőr 2018. július 6. Reggeli áhítat
Petzold – Fekete Ivett, ref. lelk.

„És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjete, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.” Kol. 3,17

Három építkezési munkás éppen köveket cipel, amikor egy arra járó megszólítja őket. Így szól az egyikhez: *„Mit csinál?”* *„Köveket hordok”* – válaszolja, miközben fel sem néz a kérdezőjére. *„Hát Ön mit csinál?”* - fordul a másikhoz. *„Pénzt kell keresnem”* – válaszolja, *„hogyan eltarthassam a családomat.”* Ekkor a harmadikat is megkérdezte: *„És Ön mit csinál?”* Az felnézett a kérdezőre és az épülő házra mutava így szól: *„A kórház építésében segíték.”*

Három építkezési munkás, de a cél egy és ugyanaz. Az életünkben is nagyon sok a feladat. Minden nap nyújtanunk kell valamit, el kell érünk valamit, vagy le kell tennünk valamit az asztalra. Emberekkel érintkezünk minden nap, ez a tájékoztatáscsere. Mindkét dolog végén – a teljesítés és érintkezés után - valami új létesül. Akkor is, ha dolgozunk és akkor is, ha beszélgetünk. Akár örülünk, ha elértünk valamit, megszólítottunk valakit, vagy csalódunk és szomorúak vagyunk. Ahogy a munkánk, úgy az érintkezés is étellel telt legyen, sóval fűszerezett, felüdítő, értékes. Létezik ilyen manapság?

Jézus is földi élete során sokat munkálkodott és érintkezett emberekkel. Élete példát adó. Mai követőinek is ugyanazt kell tenniük, amit Ő is tett és tesz itt e földön: hordozni, szolgálni és szeretni. Isten jó szolgájának ezek a feladatai.

Hordozni: Igen, az első munkás köveket hordott. Nem könnyű feladat. Az ember izzad, két kézzel cipel súlyos köveket, gyakran meg is kell állnia. Mi hogyan hordozzuk terheinket? Hamar feladjuk? Vagy más terheket szeretnénk cipelni? Ma inkább nem, hanem majd holnap? Egy igazi hívő, Isten jó szolgája tudja, hogy *munkája nem hiába való*, ha azt szívvel-lélekkel teszi. Az igazi hívő tudja, hogy szolgálatával nincs egyedül, hanem Dáviddal együtt imádkozik: *„Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!”* Egy szolga gyakran hord terheket, de azokat Isten nevében és másokkal együtt teszi. Ebben különbözik a világtól. E kövek néha súlyosabbak, néha könnyebbek. Néha tetszetősek, néha kevésbé. De a szolga hordozza őket, hittel, meggyőződéssel és szeretettel.

Hordozni és szolgálni. Lehet Istennek és lehet a világnak szolgálni. Lehet Istennek és lehet embereknek szolgálni. Lehet életet veszélybe sodorni és lehet életet menteni. Lehet a szomszédot szeretni és az édestestvért gyűlölni. Lehet pénzt lopni és becsületesen, tisztességesen megkeresni. De Jézus azt mondja: *„Senki nem szolgálhat két Úrnak”,* és *„mi az élő Isten temploma vagyunk.”* Nagy szavak! Szolgálni mindig ajándék, hivatás, hivatal. Az élő Isten temploma lehetünk. Szolgálni, Isten országát építeni kiváltság: az emberekhez közel hozni, ez a feladatunk. Isten szolgájának lenni megtiszteltetés. Isten adja a megbízatást és aki azt elfogadja, annak azt kell tennie, amit az Úr mond: *„Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is, és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”* A hű szolga mindent megtesz azért, hogy ne térjen le a helyes útról és a gyülekezet életét legjobb tudása szerint, az Úr nevében, segítse. Akár szavakkal, vagy cselekedetekkel szolgál. A lényeg: Istenre épít, csakis Reá alapoz.

Vajon működhet mindez szeretet nélkül? Hordozni, szolgálni, szeretni. Az első Korinthusi levélben azt olvassuk: „*Minden, amit cselekesztek, szeretetben menjen végbe.*” Szeretet nélkül nem lehet és nem is szabad Isten országát építeni. Nagy a felelősségünk! Mi úgy építhetjük Isten országát, hogy lélek és test újra szabad lehet. Szavainkkal és cselekedeteinkkel építhetünk, vagy akár rombolhatunk. Azt azonban ne felejtsük el, hogy a munka az életünkhöz tartozik, de nem az a középpontja. Minden emberi munkának élő kapcsolatban kell lennie a másik emberrel. Ez a közösségi – mai kifejezéssel élve a szociális szolgálat. Minden emberi munkának élő kapcsolatban kell lennie Istennel. Ez az értelmiségi - szellemi szolgálat. Isten szolgálja - akármilyen is a feladata - egyiket sem felejtheti el.

Az élet értelme hordozni, szolgálni és szeretni. Csak egy szolgálat létezik, amely valóban tökéletes és maradandó. Ez Jézus értünk áldozott élete, az elvégzett tökéletes műve. Az Ő szolgálata hordoz bennünket, ez tesz szabaddá a szolgálatra.

Isten szeretete adja nekünk a reményt. Ez a mai evangélium mindnyájunk számára! Legyünk mindig készek szolgálni azt, aki hordoz bennünket: ezt az üzenetet vigyük magunkkal! Mert akit szolgálhatunk, az maga a Szeretet. Akár lelkipásztorként, vagy gyülekezeti tagként, maradjunk mindig a helyes úton! Úgy szóval, mint cselekedettel!

Elmélkedésünket a kalkuttai Teréz anya imádságával zárom, mely egy gyermekotthon falán olvasható:

„Az emberek esztelenek, következetlenek és magukba fordulnak,

Mégis szeresd őket!

Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó gondolat vezérli cselekedeteidet,

Mégis tégy jót!

Ha sikeres vagy, hamis barátokat és igazi ellenségeket szerzel,

Mégis érvé válj!

A jót, amit ma teszel, holnap már feledésbe megy,

Mégis cselekedd a jót!

A becsületesség s őszinteség sebezhetővé tesz,

Mégis légy becsületes és nyílt!

Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,

Mégis építs!

Az embereknek szükségük van segítségedre, de ha segítesz, támadás érhet,

Mégis segíts!

A legjobbat add a világnak, amid csak van, s ha verést kapsz cserébe,

Mégis a legjobbat add a világnak, amid csak van!”

Ámen